

Художні особливості ткацтва і вишивки нашого регіону формувались віками. Основні її властивості - смугастість орнаментальних композицій, чіткість та лаконічність малюнку, перевага червоного та чорного кольору вишиванні та різноманітних кольорів у ткацтві, використання складних архаїчних технік. Ці художні особливості знайшли розвиток у наш час в роботах кращих майстрів декоративно-прикладного мистецтва нашого краю, зокрема серед них є й майстри нашого села Голубне: Драганчук Любов Іванівна, Сидорчук Віра Іванівна, Прокопчук Віра Володимирівна, Коробкова Ольга Лук'янівна та багато інших.

Щоб зв'язок з минулим не переривався, сотні шанувальниць цього виду мистецтва в нашому селі вкладають у візерунки найщиріші й найпотаємніші мрії свого життя. Вони, як і наші предки, вірять, що вишитий і витканий орнаменти захищають душу і тіло людини від зруйнування, занепаду, відмирання. Ткалі та вишивальниці по зернинах збирають і відтворюють на полотні давні поліські узори для своїх дітей, онуків, правнуків, для майбутнього, для піднесення духовності нашого народу. До таких майстрів належить Любов Іванівна ДРАГАНЧУК.

Л.І.Драганчук - народний майстер, яка живе все своє життя в селі Голубне, тут проживають і її діти, її внуки та правнуки. Народилася Любов Іванівна 7 січня 1934 року в селі Голубне (хутір Сороківка) Березнівського району Рівненської області. З дитинства дівчинка бачила, як її мама створювала гарні візерунки як на полотні, так і на витканому полотні, на витканих доріжках. В Люби теж виникло бажання спробувати виткати свою власну доріжку, яка поведе її в велике та чудове доросле життя. Хоча перші кроки були нелегкими, але Люба не здається, вона ще більше захоплюється ткацтвом та вишивкою і вже у 8 років досягла неабияких успіхів, адже дарує люблячому татусеві на його день народження йиткану власними руками доріжку. Власне, цей подарунок і був першою роботою Любові Іванівни. Взагалі, у їхній оселі теплу атмосферу створювали багато витканих доріжок, полотна, ряден, наміток та багато вишитих виробів: і серветок, і рушничків, і хустинок". У родині ткалі ткали та вишивали не лише її мама Мотруна, але й три тітки: Уляна, Ганна та Євдокія, від яких, власне кажучи, Люба навчилась багато чому цікавому й корисному. На цьому захопленні дівчини не закінчується. Вона збирає на виставку свої роботи та роботи мешканців свого села до районного краєзнавчого музею у 1960 році, її вразила їх надзвичайна різноманітність. Знову пробуджується любов до ткацтва та вишивки. Люба починає ткати, а за взірєць бере роботи, які вона досліджує. Через деякий час обсяг її витканих доріжок, полотна та інших речей в тому числі і вишивок зростає, і вона взяла їх з собою на виставку в Київ (1965 рік). І щоразу, коли

Любов Іванівна досліджує чужі роботи, створює власні, то відкриває для себе щось нове й дуже цікаве.

У 70-х роках, буваючи на виставках, Любов Іванівна по-справжньому закохується в красу поліської вишивки та створених чужими руками ткацьких доріжок, і починає використовувати їх елементи у власних роботах. Ткані вироби та вишивки майстрині дістають визнання у 70-х роках далеко за межами нашої області. Головне в її творчості - вмiле поєднання традицій і сучасних нововведень, якість, притаманна справжнім високохудожнім зразкам декоративно-прикладного мистецтва. Спираючись на певні естетичні уподобання, які виробив колективний досвід, ткаля і вишивальниця вносить у загальну скарбницю своє, особисте. Адже нові часи диктують нові форми, нові виражальні засоби. Багато часу присвятила Любов Іванівна вивченню особливостей ткацтва і вишивки Поліського регіону, вважаючи її своєрідною, особливою та дуже рідною і близькою своїй душі. Працюючи над виготовленням як предметів побутового призначення (скатертин, херветок, рушників) так і частин одягу (сорочок, суконь, блуз), ткаля вмiло використовує старовинні засоби орнаментування. Найбільше уваги приділяє Любов Іванівна тканню рушників, для виготовлення яких застосовує як фабричні, так і -домоткані полотно та нитки.

Поширеніший тканий орнамент її робіт - геометричний, рослинний використовує рідко. Чіткий геометричний орнамент її рушників та інших тканих виробів характеризується графічною точністю. За давньою традицією, він розміщується декількома горизонтальними рядами на кінцях, найчастіше трьома; центральна смуга - ширша, вужчі - по боках. Більшість орнаментальних композицій, створених руками майстрині, базуються на старовинних поліських техніках. Любов Іванівна опанувала "лічильну гладь", "ризь", "заволокання", "хрестик", "ретязь", "виколювання", "курячий брід", "овесець", "зерновий вивід" та ін. За час сумлінної праці майстриня створила свій стиль, основними особливостями якого є чіткість орнаменту в поєднанні з досконалістю технічного виконання; художнє чуття, яке допомагає їй використовувати традиції, прийоми і мотиви орнаментики, керуючись власним розумінням композиційної грамотності. Роботи Л.І.Драганчук відзначаються гармонійним добором кольорів. Поряд з традиційним - червоним, вона часто використовує жовтий та голубий: увагу її привертає також і зелений та коричневий.

Головне в творчості вишивальниці є те, що вона вмiло поєднує давні традиції з сучасними вимогами. Коли Л.І.Драганчук творить своє мистецтво, вона не сліпо копіює старовинні орнаменти, а творчо переосмислює, творить нові, висловлюючи в них своє розуміння прекрасного. Свою любов до творчості Любов Іванівна передає не лише учням, котрі є дуже частими відвідувачами її оселі, але й своїй доньці Валентині та внучкам Наталці і Оленці. Ще з дитинства Валентина також допомагала мамі творити чудо-роботи на ткацькому верстаті. Поступово Валентина опановує вишивальні техніки, беручи приклад з матері. Найулюбленіша її техніка - "художня гладь". Обсяг робіт дівчини постійно зростає. Вмiло й чітко підібрати орнамент допомагає дівчині створювати свої візерунки та прекрасні роботи. Отже, любов до творчості зігриває атмосферу їхньої оселі, не дає зачерствіти душею, впасти у відчай в скрутні хвилини, є тим духовним стержнем, який єднає покоління.